

Sygn. akt I C 4642/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Arkadiusz Ziarko

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Kreczkowska - Żyrkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko H. J.

o zapłatę

I oddala powództwo;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Arkadiusz Ziarko

Sygn. akt I C 4642/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) (...) z siedzibą w W. pozwem złożonym w dniu 20 listopada 2017 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 20 000,00 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że pozwany zawarł z poprzednim wierzycielem pozwanego umowę kredytu, na podstawie której otrzymał on określoną w umowie kwotę pieniężną. Pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania i nie spłacił należności głównej w pełnej wysokości. Wierzyciel ów zbył na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z zawartej z pozwanym umowy.

Pozwana H. J. wniosła o oddalenie powództwa kwestionując zasadność żądania, wskazując na jego nieudowodnienie i podnosząc zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 lutego 2008 r. pozwana zawarła z (...) Bank S.A. w K. umowę kredytu na kwotę 11.213,51 zł - k. 34 i n.

W dniu 26 sierpnia 2009 r. (...) Bank S.A. w K. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę 10.201,87 zł z odsetkami i kosztami - k. 39.

W dniu 8 marca 2012 r. następca ww. banku zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, mocą której powód nabył wierzytelności określone w umowie - k. 14 i n.

Pismem z dnia 8 marca 2012 r. ww. bank zawiadomił pozwana o powyższym przelewie wierzytelności.

(dowód: dokumenty załączone do pozwu w szczególności powołane wyżej k. 9-45)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 Prawa Bankowego, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Skuteczność nabycia wierzytelności przez powoda budzi wątpliwości wobec nieprecyzyjnego brzmienia niezbyt czytelnych kopii dokumentów.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z art. 117§1 Kc Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. §2 Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie z art. 118 Kc Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Podzielić należy pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r., III CZP 29/16, że nabywca wierzytelności, niebędący bankiem, nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Procedura wszczęcia egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego przewidziana jest wyłącznie dla organów bankowych. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 Kpc następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Zgodnie ze stanowiskiem Sadu Najwyższego wnioski o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Biorąc zatem pod uwagę, datę wypowiedzenia przez pierwotnego wierzyciela umowy i wystawienia tytułu egzekucyjnego z dnia 26 sierpnia 2009 r. należy przyjąć, że roszczenie stało się wymagalne najpóźniej w tym dniu, a co za tym idzie uległo przedawnieniu kilka lat przed wniesieniem pozwu.

W tym stanie rzeczy roszczenie powoda w chwili złożenia pozwu do tutejszego Sądu było już przedawnione i z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia stosownie do postanowień art. 117§2 Kc powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z wyrażoną w art. 98§1 Kpc zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu, pozwanemu jako stronie wygrywającej należy się zwrot całości kosztów procesu od powoda: opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego 3.600 zł.

SSR Arkadiusz Ziarko